

ja urriSES fölleda ealega. „WarraS ja mõrtsokaS! siño wiimine tund on praego käes! Ei aita piikemalt walle eggas farivalus; ma wõttan so tosru seest wälja! Allanda ennast silmapilgul miño wõdimusse alla, fahhetse pattud ja siis — juimalaga Ma-ilm kõige kaniotega. Siin mäksan ühhekorraka fõik wañad wõllab kassudega sulle käitte. Ei aita nüüd farwa-niitmine eggas lehha wõidmine, ei tolm, liiv eggas kussi, misga mo filmi pühkisid ja silmapalguse kus-tutafid; piimedal pääl teen sulle otsa.“

Reinewadde mõtles: nüüd ellen puissis! kui teema wölli alla ennast ei eida, tappab ta mind sil-mapilgul; eidan ma ennast temaa alla, siis ollen iggarvest teetatud ja rähwale naeruf. Maggusa sõñadega hunti melitades, ütles ta: „Armas oño issand! röemoga idutan, ellootsani teile sillaeks jäda, oma suurt warra ja rikkust teile fintida, kui mind ellusse jättate. Tahhan teid eñam auustada, kui tuningat, fõik miño sugguwõssa peab teid tenima. Mis eddespiddi metsas, jões, järtwes ehk muial püan, peab teile ossaks sama. Teie ollete wäggewe, miña farival; ellame meie ühhel melel, kes siis meie sulle wõdimust saab? Ei olleks ma ellades teie waasto alkunud, kui wõimalik elleks olnud tõlli teistwisti lõppetada. Wõideldes püüdsin teid varjada, eggas olnud miño sū, kui foggemata küned ja sabba teie silma putusid; süddamest kahhetseen sedda fahju! Ma tunnen mõnda mõnu said arstrohtusi, misga teie wigga wõin partandada. Ehet jäáks ka üks film

piimedaks, mis seit suremat wigga? Õhtul maggama eites olleks teil agga üks ainoke alna luuk finni panna, kus teistri sellepärrast fahhefordne waeto on. Niño sugguwõssa peab teie ees põliwi niffu-tama; kuhinga ja issandate kuuldes tabban teie käest andeks pallude, arwalissult kõik oma sünd ja kuj-jused ülestunnistata. Wande sõnaga töutan, et teil miño poolt ial eñam fahju ei olle karta. Tah-hate teie mind siiski surmata, siis tehke, kudda ar-wate; agga üht pissekest asja pallun mele tulletada: miña surten, ogga ei surre miño sugguwõssa. Üks ford saab miño läppest ja laste lastest lättetassija wälja tullemo, kes werrise töö valla teile mäksab.“

Raiwpal rebbane!.. urriSES hund: „sa püad ennast miño kūsist peosta. Ehet olleks Ma-ilm üsna kullaast ehhitatud ja pakkussid ja sedda, mulle leppi-tuse innaks, miña siiski sind lahti ei lasseks. Kül ma so wolle wändumised tunnen; ja ei annaks mitte tühja muña foott mulle palgats, kui ma sind peas-taksin. Sislo suggulasi ei korda inq mitte kūne wõtra; tulgo nemad miño peale, kui tahwad. Sa ütled ennast täna miño waasto armoline olnud? mata mõrtsokaS! werrine silmamuña rippub kui vibowarre-topš alles palge peal. Kas sa ülleanneto ei olle miño fassokat mitmes paigas lõhfunud? Si olled mo naese äbbi ja teotuse sisse saatnud; se olleks tuñal farjapoisi töö, kui ma sulle andeks aunakir ja siño peale armio eidaskin. Ehet wahad ja sed pattud peat sa täna elloga tassuma.“